

LIBRIS

We know
books

FABULAFIA

ROLURI // P. 2

CĂLĂTORIA SPRE SOARE
NU SE FACE PE O BICICLETĂ // P. 3

CA VEVERIȚELE // P. 6

KALAMAIIKA // P. 12

BIBLIOTECA INTERNAȚIONALĂ
PENTRU TINERET DIN MÜNCHEN // P. 14

MICĂ ISTORIE A OGLINZILOR // P. 20

PRIMUL PAS AL OMULUI PE MARTE // P. 22

VOCEA COPIILOR // P. 24

PICTOFABULA // P. 26

SONOFABULA // P. 32

SCATTERGORIES // P. 38

LABIRINT // P. 36

FRANȚUZEȘTE-TE CU POPESCO // P. 40

FUNNY SCIENCE // P. 42

CARICATURĂ // P. 44

ANUL 4,
MAI 2019

14

Poezie: **Șerban Foarță**
Ilustrație: **Cecilia Cișmașu**

Fă și tu economie
de consoane, - zi ca ei:
oaia aia e a ei,
io-i iau oii ei o ie.

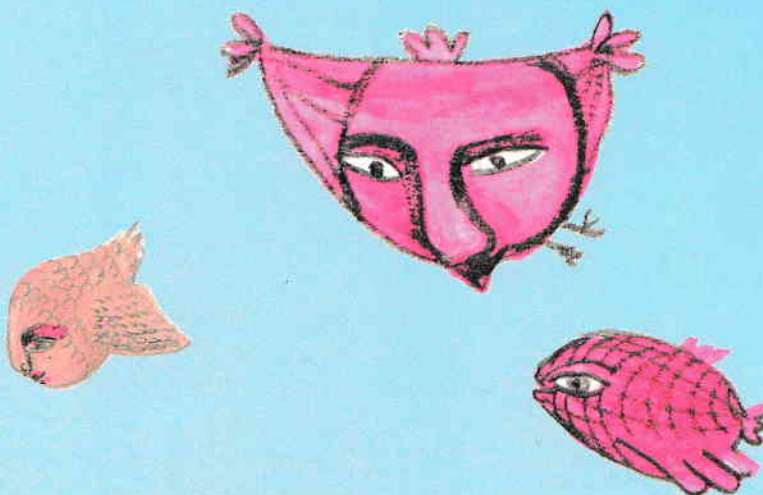
Ea ținea în casă - uau! -
patru struți lungani și grei;
ăia ouă îi ouau,
îi ouau ouaie ei.

Cuvinte rare: *io* = eu; *ouaie* = ouă mari de tot
(după modelul lui *căsoaie*, *pietroaie*, *linguroaie*).

CĂLĂTORIA SPRE SOARE NU SE FACE PE O BICICLETĂ

Poveste și ilustrații: Longin Dup

„D upă calendarul babilonian, intrăm în prima zi de vară...”, își notă meticulos Beno în jurnalul său de elev pasionat de științele naturii. Începuse acest jurnal încă de vara trecută și-l ținea mereu într-un sertar, lângă o busolă moștenită de la bunicul său. Din păcate, nu mai voia să arate nordul, dar era busolă de colecție, trebuia păstrată!

„Un evantai mi-ar fi de folos!”, se gândea tăcut prietenul lui Beno, Fux, un câțel vorbăreț în gândul lui și uneori caligraf pe asfalt.

„Uofff, ce căldură”, își înălță vocea subțire micul naturalist. „Tare mi-aș dori să zbor până la soare și să-i decupez din raze, e prea cald! Oare cum se ajunge cel mai repede până aproape de el?! Cu liftul pot urca cel mult până la etajul 10, de acolo trebuie să găsesc altă soluție de cățărat.”

Fux găsisese o umbrelă veche și nu se știe prin ce magie reușise să o deschidă. Umbrela făcea umbră, de aici poate și-a luat și numele, iar Fux se tolănise șmecherește în spațiul ferit de soare.

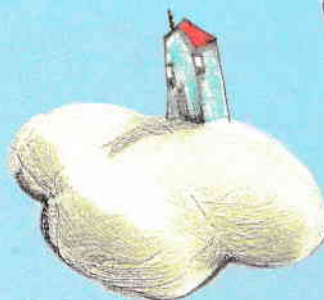

Beno se așeză și el sub umbrelă, dar nu pentru a se mai răcori, ci pentru a calcula mai bine scheme de zbor spre soare. După un ceas de socoteli eșuate, Beno abandonează caietul. Se gândea la alte soluții: „Dacă o umbrelă poate ține piept și soarelui, și ploii înseamnă că ea e cea mai înțeleaptă și mă poate sfătui cum să ajung la Soare! Trebuie s-o-ntreb!” Ceea ce și făcu. Surprinzător, în loc de răspuns, umbrela se roti de două ori la dreapta, de trei ori la stânga, și din acest aproape titirez apără un fel de pește cu aripi! „Fantastic!, exclamă Beno, nu am mai citit până acum așa ceva, te rog spune-mi cum te cheamă.” Dar peștele înaripat nu avea timp de răspunsuri, era și el grăbit, avea bilete la cinema, doar se întorsese din drum la chemarea Umbrelei. Îi întinse un bilețel lui Beno, apoi se urcă pe bicicletă și se făcu nevăzut. Filmul începea în 5 minute!

Beno ar fi vrut să poarte acum ochelari rotunzi de savant pentru a citi acel bilet misterios, dar se mulțumi să-și șteargă mai bine mâinile pe pantaloni, pentru a nu murdări prețiosul petic de hârtie.

Nu până la Soare trebuie să ajungi, ci să o cauți pe Zâna Ploilor, scria caligrafiat pe acea bucată de hârtie, iar cuvintele se evaporară imediat ce fură citite.

Fux își ridicase coada precum o antenă și încerca să identifice primejdiile situației. În afară de o pasăre roșie care-i zâmbea, nu mai descoperi nimic. „Hmmm, o pasăre cu pene roșii, se miră Beno. Mă simt ca într-un atlas de animale fantastice. Și nici măcar nu știu cum le cheamă. Dar acum nu am timp de ele, trebuie să o caut pe Zâna Ploilor.”

Nici nu știți voi prin ce șiretlic Beno și Fux s-au urcat pe un nor, nu pot să vi-l spun, e un secret bine păstrat. Dar, odată ajunși în Împărăția Norilor, cei doi călători întâlneau ființe din ce în ce mai cunoscute, de parcă ar fi fost într-o călătorie pe pământ: de la școală acasă, apoi o călătorie prin camerele apartamentului, se vedea chiar ușa de la bucătărie, masa din sufragerie, cana cu ceai din care băuse dimineață. În cele din urmă, Beno auzi glasul mamei: „Beno! Beno! Vino să mă ajuti să întind rufele pe terasă!”

De pe norul său, Beno nu mai avu încotro, coborî dintr-un salt și își ajută mama. Tot ce i se întâmplase azi va scrie mâine în jurnal. Asta dacă nu mai apare o bicicletă grăbită să ducă un pește la cinema.

